

Yunus Çocuğun Şarkısı

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023

YUNUS ÇOCUĞUN ŞARKISI
Elizabeth Laird

Özgün adı: Song of the Dolphin Boy

ISBN: 978-605-188-678-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

Metin hakları © 2018, Elizabeth Laird

Resim hakları © 2018, Peter Bailey

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Pan Macmillan'dan
alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: ASSUM MATBAACILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B/Blok 315
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Assum Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yunus Çocuğun Şarkısı

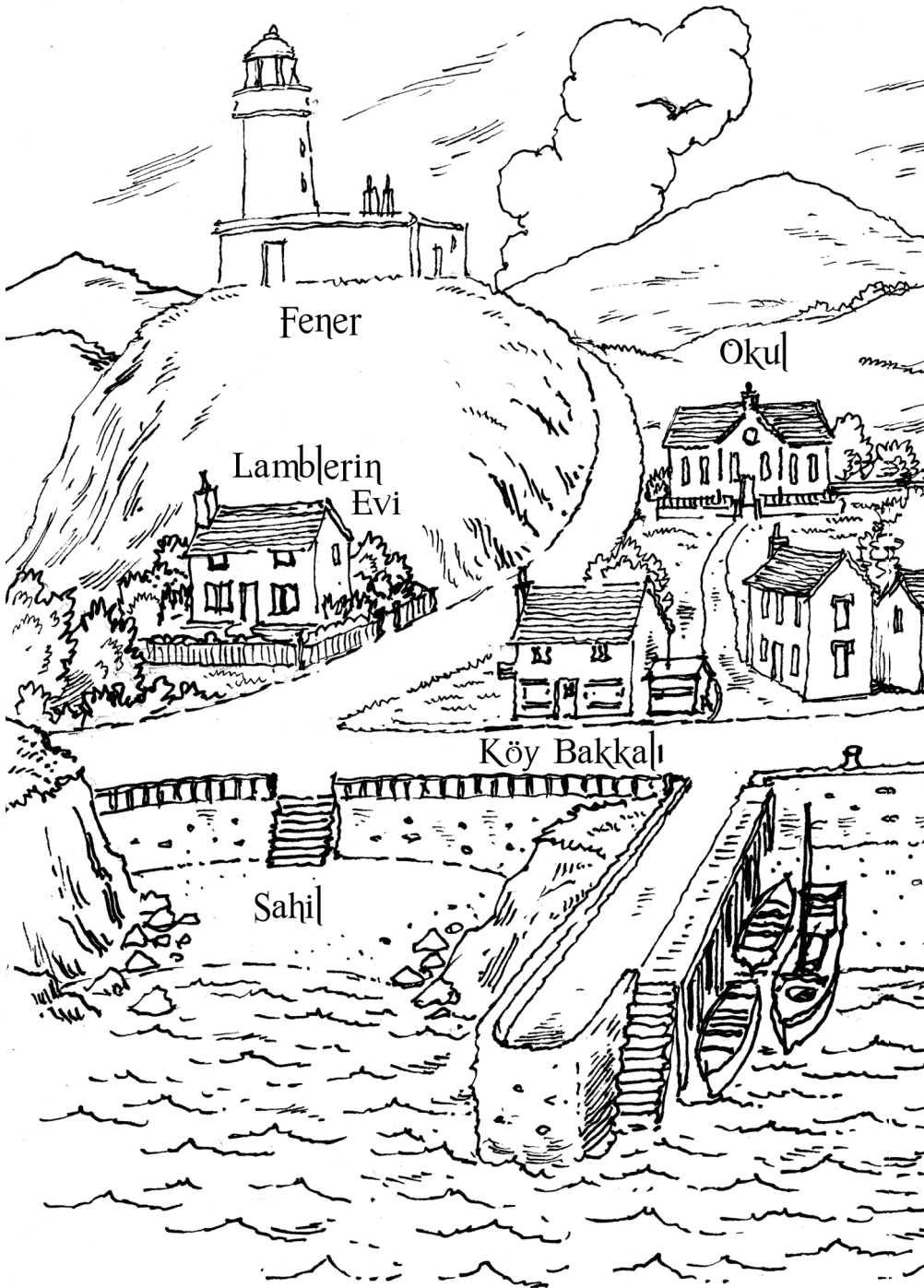
Elizabeth Laird

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

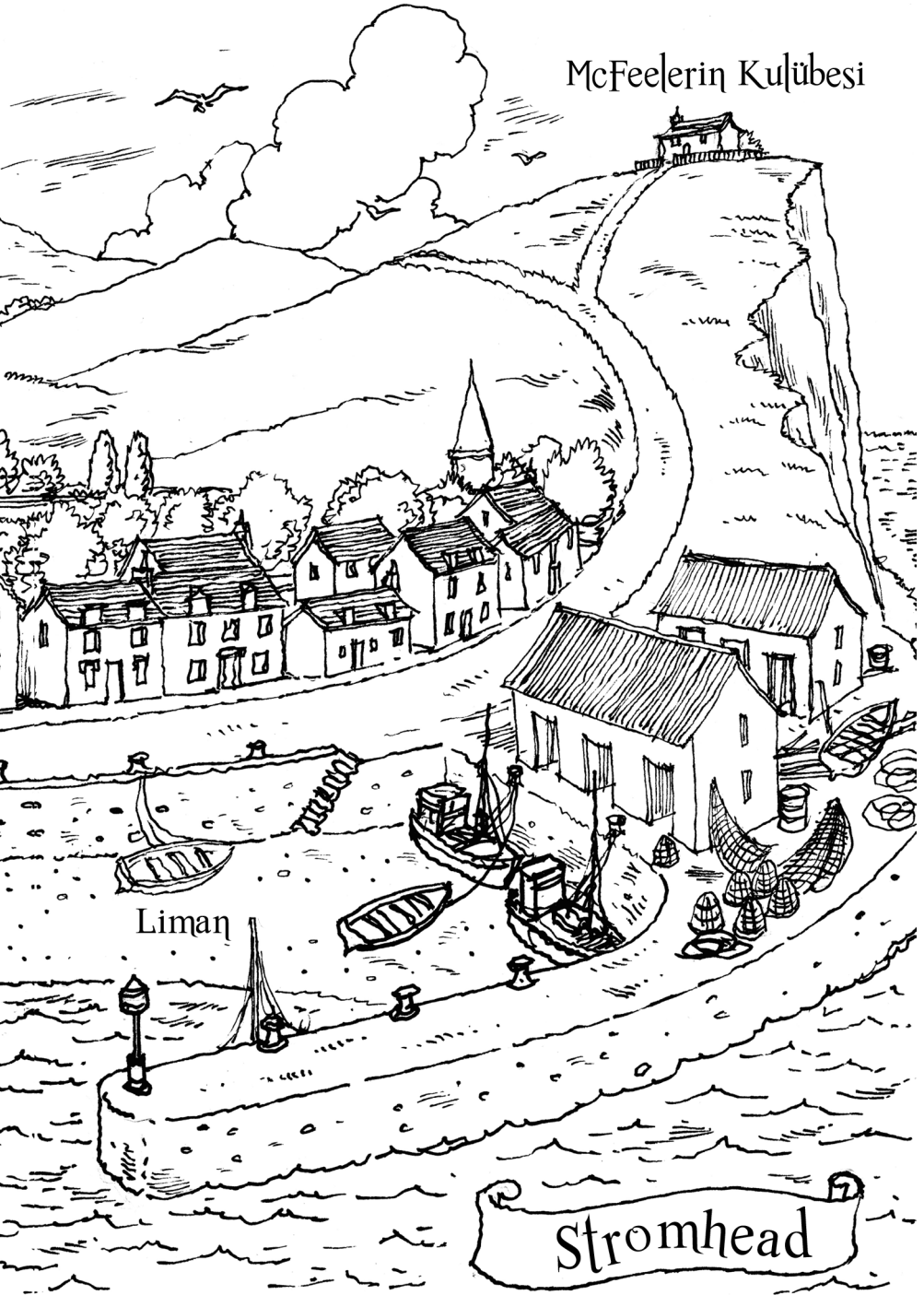
Resimleyen: Peter Bailey

Ralph, Bertie ve Leila için...

McFeeleerin Kulübesi

*Issız kıyıda bir balıkçı oturuyordu
Ağlarını onarıyor, iç geçiriyordu.
Uzaklarda bir yunus
Balıkçının söylediği aşk şarkısını duydu.*

*Ok gibi yüzdü yunus
Fırlayıp sudan dışarı koştu.
Yunus değildi artık! Sarışın bir kadındı şimdi,
Saçları saf altın gibiydi!*

*Balıkçının kalbi neşeyle çarptı
Çekti kadını kendine.
Kadın kollarını boynuna doladı.
Ve konuştu, “Evleneceğim seninle.”*

*Balıkçı onu götürdü küçük evine
O dik uçurumun tepesine.
Kadın minnacık bir oğlan doğurdu,
Kalbi sevgiyle doluydu.*

*Yaz geçti, kış geçti,
Sonra yaz yeniden çaldı kapıyı.
Yunus kadın iç çekti ve şöyle dedi:
“Kalbim yorgun, kalbim acılı.*

*Karada bir kadınım,
Denizlerde bir yunus.
Doğurduğum oğlan
Bir mucize, büyülü bir çocuk.*

*Halkım beni çağırıyor, duyuyorum
Denize dönmeliyim.
Sevsem de kocamı, sevsem de biricik bebeğimi
Biliyorum, bir daha göremeyecekler beni.”*

1

Her şey Dougie Lamb’ın sekizinci yaşı günü partisinde başladı. Büyük bir parti değildi. İşin aslı, partide Dougie’den başka topu topu dört çocuk vardı ve buna, Dougie’nin ablası, Kyla da dâhildi. Dougie’nin annesi, Bayan Lamb biricik oğlunun partisini düzenlemek konusunda o kadar heyecanlanmıştı ki yüz elli çocuk bile davet ederdi. Davet edecek yüz elli çocuk olsaydı tabii...

Ama Stromhead, İskoçya’nın uzak bir köşesindeki küçük bir köydü; limanın etrafına toplanmış birkaç ev, ufak bir okul ve uçurumun tepesindeki fenerden ibaretti. Köyde çağırarak başka çocuk yoktu. Finn hariç. Ama kimse Finn’i bir yere çağırmazdı.

Kyla da Bayan Lamb de ufak tefekti, ikisinin de sarı, düz, gür saçları vardı ve her ikisi de her şeyin kusursuz ve güzel olmasından hoşlanırdı. “Tatlı” en sevdikleri sözcüktü, onun hemen arkasından da “şirin” geliyordu. Kyla’nın babası onları “şekerlerim” diye çağırırdı. Denizdeki bir petrol sondaj kulesinde çalışıyordu ve genellikle

evden uzaktaydı. Dougie babasını çok özliyordu. Bay Lamb doğum gününde ona asla, Kyla gibi, yavru kedi yapbozu almazdı. Bu yapboz, *neredeyse* annesinin ona aldığı Yakışıklı Prens kostümü kadar kötüydü. Ama hayır, Dougie'nin babası ona kullanışlı, ilginç şeyler vermişti: bir takım İngiliz anahtarı, bir zincir ve asma kilit. Dougie bunları görür görmez vurulmuştu. Bunlar yetişkin hediyeleriydi, işe yarar şeylerdi. Bir şeylerin açılmasını önleyebilir, bir şeyleri kilitleyebilirdi. Bu, kontrolün onda olduğunu hissettiriyordu. Doğrusu asma kilit ve zincir Dougie'nin şimdiye dek sahip olduğu en güzel şeydi.

Kyla ve Bayan Lamb bütün sabah parti hazırlıklarıyla etrafı telaşa vermişti, sonunda salondaki şömine rafında duran ufak altın saat tiz sesiyle üç kez çın çın öttü. Diğer çocukların gelme vaktiydi.

Çocuklar yol boyu söylene söylene Lamblerin kulübesine doğru ağır adımlarla ilerliyordu.

Charlie, “Ben bu saçma partiye gelmeyi en başından istemedim zaten,” diye sızlandı. Kısa, bodur bir çocuktü; kafası gülle gibi sert ve yuvarlaktı. “Dougie'nin annesi malum, kesin çocukça bir parti olacak. Babam güya bugün beni kendi küçük kayığımla balığa götürecekti.”

Amir aynı hislerle homurdandı.

“Ben de oyunumda bir sonraki aşamaya geçecektim,” dedi iç çekerek. “Annem bilgisayarda oynamama sadece cumartesileri izin veriyor. Şimdi işin yoksa bütün hafta bekle dur!”

Amir ince parmağıyla gözlüklerini burnunun üstüne itti. Siyah saçlarının döküldüğü alnı kırıştı. Jas ona anlayışla baktı. Amir’in annesi, Bayan Faridah sınıf öğretmenleriydi ve çok katı bir kadındı.

Adil davranmaya çalışarak, “Eh,” dedi. “En azından pasta ve bir sürü şey olacak. Hem bu civarda kendi yaşitlarının olmaması Dougie’nin suçu değil.”

Charlie ona dönüp kaşlarını çatı.

“Neden her zaman bu kadar aptal ve *iyi* olmak zorundasın?”

Jas kara gözlerini şaşşı yapıp dilini çıkararak ona nanik yaptı. Canlı, kahverengi saçlarının çevrelediği çilli yüzü o kadar komik gözükiyordu ki Amir kahkahalara boğuldu, Charlie bile kendini tutamayıp gülümsedi. Kyla, Dougie ve diğer üçü birbirlerini neredeyse doğdukları günden beri tanıyordu ve Jas, Charlie’nin dolduruşuna gelmemeyi çoktan öğrenmişti.

Tam Lamblerin kulübesine varmışlardı ki Amir, “Bak-sanıza! Finn orada!” diye fısıldadı.

Küçük köy okulundaki ufacık sınıflarının geriye kalan tek üyesi Finn, ellerini ceplerine sokmuş, omuzları mutsuzlukla göçmüş hâlde önlerinde yürüyordu. O da diğer çocukları doğduğundan beri tanıyordu ama diğerleri ondan hep uzak durmuştu. Finn’de bir şey vardı: Belki de alnından geriye doğru taranmış saçları ya da etrafını saran hüznü yalnızlık havası, diğer çocukları huzursuz ediyordu.

Charlie ondan hiç hoşlanmıyordu ama zaten Charlie hep havai fişek gibiydi. Finn’in görüntüsü bile patlamasına yetiyordu.

Tükürükler saçarak, “O da partiye gelmiyor, değil mi?” dedi. “Bu kadarı da fazla. Ben eve gidiyorum.”

Ama o daha dönüp gidemedi Finn ağır ağır yürüyerek Lamblerin kulübesini geçip dönemeçte gözden kayboldu. Amir ve Jas hem suçluluk hem rahatlama içinde onun gidişini izledi. Sonra Jas, önden Lamblerin kapısına gidip zili çaldı. Kyla zilin sesi kesilmeden kapıyı açtı, üç misafir gönülsüzce içeri girdi.

**

Lamblerin evinde her şey aşırıydı. Çiçek desenli koltuğun üzerindeki yastıklar aşırı yumuşaktı. Kapı zilleri aşırı müzikliydi. Yavru kedileri Buttons'ın boynundaki kurdele aşırı bebek mavisiydi ve perdeler aşırı fırfırlıydı.

Hiç kimse, üç çocuğu partiye giderken gören Finn'in neler olduğuna bakmak için geri döndüğünü fark etmemişti. Bahçede dikilip oturma odasına öfkeyle bakarken Bayan

Lamb'in ödüllü güllerini yolup yolup pembe yaprakları çimlerin üzerine atıyordu.

Kendi kendine,
“Hiçbir zaman *hiçbir* şeye katılmama izin vermiyorlar,” diye mırıldandı.

“Hepsi o kadar zalim, o kadar kötü ki onlar istese de ben onlarla arkadaşlık etmem zaten.”

Ancak bu son söylediğinin doğru olmadığını biliyordu. Finn'in hayatta en çok istediği şey arkadaşlarının olmasıydı. Amir gibi bir bilgisayar dehası olmak, Kyla gibi bir evcil hayvan dükkânında çalışmak ya da Charlie gibi futbolcu olmak istemiyordu. Dougie gibi araba tamircisi, hatta Jasmine gibi başbakan bile olmak istemiyordu. Onun tek istediği arkadaş olmaktı.

Merakından, Dougie'nin haftalardır anlata anlata bitiremediği partiyi gizlice gözetlemek için geri dönmüştü. İçeriye bakmanın ona işkence gibi geleceğini biliyordu ama dayanamamıştı işte.

Fakat izlerken yüzüne usul bir gülümseme yayıldı. Parti hiç de iyi gitmiyordu. İşin doğrusu, korkunçtu.

Bayan Lamb'in çocuk partisi anlayışı Dougie'nin dört yaşında olduğu yılda sıkışıp kalmıştı. Çocuklara zorla sandalye kapmaca, kulaktan kulağa, deve cüce oynatıyordu. Finn, zaten barut fiçisi gibi olan ve bir yerde kapalı kalmaktan hiç hoşlanmayan Charlie'nin cüce hâlini görünce kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Sıçramaya hazır bir kaplanı andırıyordu.

Finn acı acı, *Şansın da yardımıyla her an birini ısırabilir*, diye düşündü. *Umarım ısırır. Umarım delirip bir şeyleri kırar. Umarım her yeri birbirine katar.*

Eve, bilgisayar oyununun başına dönmek için can atan ve hayal kırıklığıyla dudaklarını kemiren Amir çenesi çıkacak gibi esniyor, Jasmine gözlerini duvardaki guguklu saatten ayırmıyordu. Besbelli akreple yelkovanın neden bu kadar yavaş hareket ettiğini düşünüyordu. Doğum günü çocuğu olan Dougie bile gitgide daha endişeli görünüyordu. Bir tek Kyla keyifli gibiydi. Oyunlara katılmayı bırakmış, minik kedi Buttons’la oynuyordu.

Dougie’nin annesi, “Çay vakti!” diye şakıyarak masanın üzerindeki her şeyi gözlerden saklayan örtüyü çekip aldı.

Partinin tepetaklak gidişini izlerken Finn’in ağzı kulaklarına varmıştı ama masanın üzerindikileri görünce gülümsemesi siliniverdi. Bayan Lamb’in hazırladığı ikramlarla dolu bir tabak için her şeyi verirdi. Masaya iştahla baktı. Üçgen şeklinde kesilmiş minik sandviçler, kelebek biçiminde kurabiyeler, tepesi şekerlemeyle kaplı kekler ve minik sosisli börekler vardı. Ağzı öyle bir sulanmıştı ki yutkunmak zorunda kaldı. Artık kendine işkence etmeye dayanamayacaktı. Tam gitmek için arkasını dönüyordu ki Dougie’nin annesini duydu: “Arkadaşınız Finn’e de biraz yemek ayırın. Keşke o da gelebilseydi.” Sonra bir tabak bisküvi daha getirmek için mutfağa gitti.

Charlie tiksintiyle Dougie'ye baktı.

“*Finn*’i mi davet ettin?”

Dougie gergince güldü. Charlie’den neredeyse üç yaş küçüktü. Ona korku ve hayranlıkla bakıyordu.

“Annem beni davetiye yazmaya zorladı ama davetiye-yi ona vermedim Charlie, gerçekten.”

Finn yumruklarını sıktı.

Bir gün Charlie’ye gününü göstereceğim. Bir gün onu... diye düşündü ama durdu; işkencecisinin hak ettiği kadar kötü bir şey aklına gelmiyordu. Sonra Jas’in yüzünü gördü. Dougie’ye kaşlarını çatmıştı, sanki onun kötü davran-dığını düşünüyordu.

Finn gönülsüzce, *İçlerinde birazcık iyi olan bir tek o,* diye düşündü.

Partisinin kötüye gittiğine anlayan Dougie umutsuzca her şeyi yoluna koyacak o büyük ana bel bağlamıştı.

“Pastamı görene kadar bekleyin,” diye cıvıldadı. “An-nem kendisi yaptı. Özel şekilli. Sürpriz olacak. Bence ke-sin dinozordur.”

Charlie, “Hı hı, boynunda kurdelesı olan minik, tatlı bir bebe dinozor,” diye dalga geçti.

Jas nazikçe, “Eminim çok güzeldir Dougie,” dedi.

“Çikolatalı olduğu sürece nasıl göründüğü umurumda değil,” dedi Amir.

Jas ona bir şey söylemek için döndü, aniden bakışları pencereye kaydı. Finn çabucak eğilip güllerin arkasına saklandı.

Bayan Lamb sonunda pastayı mutfaktan çıkarıp özenle masanın ortasına yerleştirdiğinde Finn az kalsın kahkaha atacaktı. Bu bir dinazor değildi, çikolatalı bile değildi. Pasta kedi şeklindeydi, gözleri parlak gümüş toplardandı, boynunda mavi bir fiyonk vardı.

Dougie’nin yüzü kızardı.

“Anne!” diye inledi. “Bu *pembe!*”

Charlie homurdandı. Amir kıs kıs güldü. Dougie’ye acıyan Jasmine dudaklarını ısırıldı. Kyla ellerini çıırttı.

“Harika anneciğim,” dedi. “Kuyruğunu ben yiyebilir miyim?”

Finn en son ne zaman bir dilim pasta yediğini hatırlamıyordu. Pencereden içeri dalmak, pastayı kapıp kaçmak istiyordu. Ama bunun yerine mumların yakılmasını, Dougie’nin mumları üflemesini izledi. Bayan Lamb keki kesip dağıtırken yine ağzı sulandı. Daha da yalnız hissetmeden gitmesi gerektiğini biliyor ama yerinden kıpırdıyamıyordu.

Pastanın yarısı bitmiş, herkesin ağzı pembe şekerle-meyle yapış yapış olmuştu. Charlie, “Artık gidebilir mi-yiz?” dedi. “Babam tekneyi yanaştıracak. Istakoz sepetle-rini boşaltmasına yardım etmem gerek.”

Dougie’nin annesi, “Henüz değil canım,” diye cıvı-ladı. “Çok güzel bir fikrim var. Alın size renkli kâğıt ve keçeli kalem. Her birinizin Dougie’ye doğum günü dileklerinizi yazmanızı istiyorum. Sonra kâğıtları balon-lara bağlayıp gökyüzüne yollayacağız, böylece kuşlar bunları okuyup Dougie’ye doğum günü mesajı gönde-rebilecek.”

Dougie, “Anne, hayır! *Anne!*” diye feryat etti.

Charlie, “Doğum günü olsun olmasın, bir kuşun gelip de kafama mesaj bırakmasını istemem,” dedi.

Diğerleri kahkahalara boğuldu.

“Özellikle de dev bir martının,” dedi Amir.

Kaşlarını çatan Bayan Lamb, “*Kabalaşmaya* gerek yok çocuklar. Eminim yazacak hoş bir şeyler bulursunuz,” dedi.

Charlie, Jasmine’e dönüp, “Mesela ‘Dougie sen dün-yalar tatlısı mini mini bir kuzucuksun, agucuk gugucuk-sun’ nasıl?” diye fısıldadı.